

Волното птнченце

Ваню спита как гората
и подслуша във теснината:
къде волна птица лъска —
вредя е пусти, излята есен.

Натъкнах се врьща Ваню
но за нягъ на локта става
отъ горачката неблизко
малко птнченце измиска.

Ваню бързо го вакъри,
то отъ страхъ и студъ трепери.
Майка му на логъ е вете
въ товакитъ страна далечна.

Ваню птнченцето хвана —
въ ящице съ пресо шдога храни,
дето сителъ и студъ не ето
то ще расте и ще ето.

Ако птнченцето малко
къвъ кафеза падна болко
и не изляка нито зрънце,
есе тугуваще за сплнце.

И веднакъ когато Ваню
му отвори да го храни,
то подскочи и отлетя
къвъ простора на горитъ.

Младенъ Исавелъ

ЗА СПИ!

Жълта есенъ спита изъ горитъ,
всѣкъ листъ и шинка алейкй.
съ капчици 'отъ врьща' листата нито
и къвъ жълта локма[н]и локбй.

Съ тъмни врьста мала по отатъ
всѣкъ цѣтъ и шеле му:
заспи!

Въ долкитъ й цѣлнечката сирити
сирнакъ водъ клепачитъ очо.

Спитъ тревн. Цѣтъ. И клонн. Вонки.
Съи заната въ осемия спутъ.
— Сбогомъ!
— Сбогомъ лекакрнли птнчки!
— Сбогомъ ва,
добъръ вать за логъ!

Жълта есенъ спита изъ горитъ,
лолка въ долкн клонн и тревн:
съ тъмни врьста мала по отатъ
всѣкъ цѣтъ и шеле му:
— заспи!

В. Свевиницъ

